

Nr. 1258 van het arrest

Nr. Corr. Folio

Nr. 2015 CO 611 van de griffie

2015 BC 651

Nr. 2015 VJ11 611 van het parket (1ste aanleg : nr.: HV.66.RW.208000/12)

ARREST

bebouwing

Om:
Kost:

Het Hof van Beroep te Brussel, 15de kamer,

zitting houdend in strafzaken, wijst het volgende arrest :

In de zaak van het Openbaar Ministerie en van :

2829

De GEWESTELIJK STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR, bevoegd voor het grondgebied van de provincie Vlaams-Brabant, met kantoren te 3000 Leuven, Dirk Boutsgebouw, Diestsepoort 6 bus 93,

eiser tot herstel,
vertegenwoordigd door meester Tomaz Thys-Van Den Audenaerde, loco meester Philippe Declercq, beiden advocaat aan de balie van Leuven,

TEGEN :

2830

_____ , geboren te _____ op _____, wonende te _____ Hofstade

beklaagde,
vertegenwoordigd door meester Pieter Jongbloet, advocaat aan de balie van Brussel, loco meester Kurt Mollekens, advocaat aan de balie van Mechelen.

1. TENLASTELEGGINGEN

Dagvaarding betekend op 10 januari 2014 :

In het gerechtelijk arrondissement Brussel,
op het perceel gelegen te
13a96ca,
tussen en

voor

A.
op 21 mei 2012,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij :

1.
artikel 4.2.1.1°a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering van onderhoudswerken : het optrekken of plaatsen van een constructie),
namelijk het plaatsen van een serre van 32,00 meter breed op 24,00 meter diep,

2.
artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval)
namelijk: het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van containers, een caravan, een werfkeet, machineonderdelen en een laadbak, van klinkers, electriciteitsdraden, metalen afsluitingen, metalen buizen en een aanhangwagen,

B. tussen 22 mei 2012 en 11 juli 2013,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

handelingen te hebben voortgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of de beschikking in kortgeding,
namelijk: nieuwe hopen grond te hebben bijgestort, meer bepaald vier hopen van 1,50 meter hoog en 3,00 meter doorsnede, in strijd met het stakingsbevel van 21 mei 2012, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 22 mei 2012.

Dagvaarding betekend op 30 maart 2015 :

In het gerechtelijk arrondissement Brussel,
tussen 21 april 2009 en 11 juli 2013,

op de percelen gelegen te _____, gekadastreerd als
eigendom van _____
ingevolge aktes verleden door notaris _____ en
en _____ (nr _____)

A. tussen 21 april 2009 en 11 juli 2013,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.5°a (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval)

namelijk: de percelen gewoonlijk gebruikt te hebben voor de opslag van grond, afval, steenpuin, containers, een caravan, een werfkeet, machineonderdelen, een laadbak, klinkers, electriciteitsdraden, metalen afsluitingen, metalen buizen en een aanhangwagen,

B. tussen 22 mei 2012 en 11 juli 2013,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.5° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

handelingen te hebben voortgezet, in strijd met het bevel tot staking, de bekrachtigingsbeslissing of de beschikking in kortgeding,

namelijk: nieuwe hopen grond te hebben bijgestort, meer bepaald vier hopen van 1,50 meter hoog en 3,00 meter doorsnede, in strijd met het stakingsbevel van 21 mei 2012, bekrachtigd door de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur op 22 mei 2012,

C. tussen 21 april 2009 en 21 mei 2012,

bij inbreuk op artikel 6.1.1.6° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, na de datum van inwerkingtreding van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, een inbreuk te hebben gepleegd op de plannen van aanleg en verordeningen, tot stand gekomen volgens dit decreet en die nog van kracht waren omdat ze niet vervangen werden door nieuwe voorschriften uitgevaardigd krachtens de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, of een dergelijke inbreuk te hebben voortgezet of in standgehouden, op welke wijze ook, zonder dat de uitgevoerde handelingen vergund zijn,

namelijk : de percelen in strijd met de plannen van aanleg gebruikt te hebben voor de opslag van de niet-landbouwgebonden materialen, materieel en afval vermeld onder A, en een serre van ongeveer 32 meter breed op 24 meter diep in strijd met de plannen van aanleg gebruikt te hebben voor de plaatsing van allerlei niet-landbouw gebonden zaken.

(Overgeschreven op het hypotheekkantoor van Brussel 6, op 31 maart 2015,
ref. : 053-T-31/03/2015-02558)

2. BESTREDEN BESLISSING

Gezien de hogere beroepen ingesteld op :

- 29 juni 2015 door de eiser tot herstel en dit tegen alle beschikkingen op burgerlijk gebied;
- 3 juni 2015 door het openbaar ministerie tegen de beklaagde;

tegen een vonnis uitgesproken na tegenspraak door de 52ste kamer van de correctionele rechtbank te Brussel d.d. 18 juni 2015, dat als volgt beslist :

Op strafgebied

Verklaart de strafvordering voor tenlastelegging B onontvankelijk.

Spreekt de heer _____ voor tenlasteleggingen A en C VRIJ.

Laat de gerechtskosten ten laste van de Belgische Staat.

Betreffende de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van het Vlaams Gewest onontvankelijk maar ongegrond.

Laat de kosten ten laste van de Gewestelijk Stedenbouwkundig Inspecteur van het Vlaams Gewest.

3. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Gehoord het verslag van raadsheer De Gryse.

Gehoord het openbaar ministerie in zijn vordering.

Gehoord de eiser tot herstel in zijn middelen, zoals ter zitting ontwikkeld door meester thys – Van Den Audenaerde.

Gehoord de beklaagde in zijn middelen van verdediging, zoals ter zitting ontwikkeld door meester Jongbloet.

Gezien de conclusies en stukken van partijen.

4. Beoordeling

1. De hogere beroepen zijn tijdig en naar de vorm regelmatig.

Op strafrechtelijk gebied.

2. Het openbaar ministerie heeft in eerste instantie op 10 januari 2014 de beklaagde rechtstreeks gedagvaard en zo de strafvordering bij de correctionele rechtbank aanhangig gemaakt.

Deze dagvaarding is onnauwkeurig in zoverre zij slechts van een deel van het onroerend goed dat het voorwerp is van het misdrijf, de kadastrale omschrijving vermeldt en zij niet de eigenaar van het onroerend goed identificeert. De dagvaarding moet deze vermeldingen bevatten krachtens artikel 6.2.1, vierde lid, VCRO, evenwel zonder dat dit op straffe van nietigheid is voorgeschreven.

Het openbaar ministerie heeft op 30 maart 2015 de beklaagde een tweede maal rechtstreeks gedagvaard, ditmaal met de juiste vermelding van de percelen, gelegen te kadastraal gekend als tweede afdeling, en van de eigenaar, beklaagde

De telastleggingen van de eerste dagvaarding en de tweede dagvaarding hebben niet allemaal betrekking op dezelfde feiten; de tweede dagvaarding is dan ook niet te beschouwen als louter een verbetering van de eerste, maar beide blijven naast elkaar bestaan.

3. Telastlegging A.1 van de eerste dagvaarding betreft het plaatsen op het terrein op 21 mei 2012 van een serre van 32 meter breed op 24 meter diep, zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

Uit de stukken van het strafdossier en in het bijzonder de door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur ingediende luchtfoto's, blijkt dat de bedoelde constructie al minstens sedert 2003 op het terrein staat. De strafvordering wegens het plaatsen van deze constructie zonder vergunning, is dan ook in ieder geval verjaard.

Ten overvloede merkt het hof op dat het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zemst op 29 december 1986 een bouwvergunning heeft afgeleverd voor deze serre (stuk 2 voor de beklaagde) en dat er dus geen sprake is van het oprichten van de serre zonder stedenbouwkundige vergunning.

4. De feiten van de telastlegging A.2 van de eerste dagvaarding (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerlei materialen, materieel of afval, gesitueerd op 21 mei 2012), zijn vervat in telastlegging A van de tweede dagvaarding, waarin hetzelfde misdrijf wordt ten laste gelegd, maar dan gepleegd gedurende de periode tussen 21 april 2009 en 11 juli 2013. De telastlegging A.2 van de eerste dagvaarding is dan ook zonder voorwerp.

De feiten van de telastlegging B van de eerste dagvaarding vereenzelvigen zich met de feiten van de telastlegging B van de tweede dagvaarding. De telastlegging B van de eerste dagvaarding is dan ook zonder voorwerp.

5. De eerste rechter heeft terecht vastgesteld dat de strafvordering wegens telastlegging B niet ontvankelijk is.

Op grond van het algemeen rechtsbeginsel 'non bis in idem' (vertaling: "geen tweemaal voor hetzelfde") – neergelegd in de artikelen 14, lid 7, IVBPR en 4.1 Zevende aanvullend protocol bij het EVRM – mag niemand binnen de Belgische rechtsmacht voor een tweede keer worden berecht of gestraft voor een strafbaar feit waarvoor hij reeds overeenkomstig de Belgische wet en het procesrecht bij einduitspraak is veroordeeld of waarvan hij is vrijgesproken.

Voor de toepassing van het beginsel 'non bis in idem' is er sprake van een strafvervolgning wanneer deze vervolging beantwoordt aan een strafrechtelijke kwalificatie volgens het interne recht, de inbreuk volgens haar aard geldt voor alle burgers of de sanctie op de inbreuk volgens haar aard en haar ernst een repressief of preventief oogmerk heeft zonder

dat het vereist is dat de veroordeling of de vrijspraak waardoor deze strafvervolgning wordt beëindigd, door een strafrechter zou worden uitgesproken.

Op 1 augustus 2013 is aan de beklaagde een administratieve geldboete van 5.000 euro opgelegd wegens het overtreden van het op 22 mei 2012 bekrachtigde stakingsbevel; op 27 november 2013 is een dwangbevel betekend aan beklaagde en hij heeft die geldboete, vermeerderd met de kosten, betaald op 2 december 2013.

Zoals de eerste rechter heeft geoordeeld, is de administratieve geldboete opgelegd wegens dezelfde feiten van telastlegging B en heeft ze een repressief en een preventief oogmerk. Het opleggen van de administratieve geldboete is dan ook een bestraffing die een tweede strafvervolgning voor deze feiten verhindert.

6. De eerste rechter heeft ook terecht de beklaagde vrijgesproken van de feiten van telastlegging C.

Weliswaar blijkt uit de stukken van het strafdossier dat de beklaagde de percelen heeft gebruikt in strijd met de plannen van aanleg – waarbij de percelen bestemd zijn tot agrarisch gebied –, door er allerhande niet-landbouwgebonden zaken op te slaan. Dit strijdige gebruik van de percelen heeft een ruimtelijke implicatie, in die zin dat het visuele hinder veroorzaakt, alsook overlast en geluidshinder voor de omwonenden.

Het strijdige gebruik van de percelen is evenwel geen nieuw gegeven dat zich pas vanaf 21 april 2009 zou hebben voorgedaan. Reeds in 2003 gebruikte de beklaagde de percelen op dezelfde manier, namelijk om er allerhande materiaal, materieel en afval op te slaan, dat niets met landbouwactiviteiten te maken had.

Het bij artikel 6.1.1.6° VCRO strafbaar gestelde niet-vergunde gebruik in strijd met de bestemmingsvoorschriften, is geen voortdurend misdrijf, dit is een misdrijf dat bestaat in een ononderbroken en door de dader bestendigde wederrechtelijke toestand (zie in die zin ook : Cass. 8 februari 2013, *TROS* 2013, 216, concl. C. Vandewal, met noot R. Slabbinck, "Nieuwe cassatieles inzake voortzetting en strijdig gebruik?").

Het misdrijf van gebruik van de percelen in strijd met de bestemming als agrarisch gebied, werd voltrokken bij het eerste strijdige gebruik dat de beklaagde van de percelen maakte, wat al ten laatste in 2003 gebeurde.

Door nadien de percelen verder te gebruiken om er in strijd met de bestemming van agrarisch gebied, allerhande goederen te blijven opslaan, heeft de beklaagde wetens en willens verzuimd om een einde te maken aan het strijdige gebruik en heeft hij de gepleegde inbreuk op de plannen van aanleg in stand gehouden.

Deze instandhouding – in ruimtelijk niet-kwetsbaar gebied – is krachtens artikel 6.1.1, derde lid, VCRO niet strafbaar.

Het hof bevestigt de vrijspraak van de feiten van telastlegging C.

7. De feiten van telastlegging A zijn wel bewezen.

Er wordt de beklaagde ten laste gelegd dat hij tussen 21 april 2009 en 11 juli 2013 zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning de vergunningsplichtige handelingen van artikel 4.2.1.5°, a, VCRO heeft gesteld.

Die vergunningsplichtige handelingen bestaan in het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het opslaan van gebruikte of afgedankte voertuigen, van allerhande materialen, materieel of afval.

Het bedoelde misdrijf is niet afgelopen op het ogenblik dat de beklaagde de gronden voor het eerst – zoals gezegd ten laatste in 2003 – gewoonlijk voor die doeleinden begon te gebruiken.

De beklaagde heeft het misdrijf voortgezet en nieuwe strafbare feiten gepleegd, telkens wanneer hij, voortbouwend op dat gewoonlijk gebruik dat reeds jarenlang de gang was, nieuwe vergunningsplichtige handelingen heeft gesteld zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, door opnieuw gebruikte of afgedankte voertuigen, of allerlei materialen, materieel of afval aan te voeren en deze op te slaan op de percelen.

Uit de vaststellingen van het strafdossier en de bijgevoegde foto's blijkt dat de beklaagde ook in de geïncrimineerde periode dergelijke activiteiten heeft uitgevoerd op de percelen.

In het aanvankelijke proces-verbaal BR.66.LI.002117/2009 stelt de politie vast dat de beklaagde op 22 april 2009 op de percelen recent grond, grond vermengd met steenpuin en steenpuin heeft aangevoerd en opgeslagen, alsook groenafval en containers met afval. De beklaagde is ter plaatse gekomen en heeft – terwijl de politie vaststellingen deed – zijn activiteiten op het terrein hervat, door met een graafmachine afval in een container te scheppen; hij gaf daarbij aan dat hij die activiteiten ook in de toekomst zou voortzetten en meer bepaald zou blijven afval aanvoeren en opslaan op de percelen, in afwachting dat hij het naar een ander terrein in kon afvoeren.

Ook in die periode voorafgaand aan de inwerkingtreding van de VCRO op 1 september 2009, waren deze feiten strafbaar, krachtens de artikelen 99, § 1, 5°, a, (in de toepasselijke versie) *juncto* 146, 1°, Stedenbouwdecreet 1999.

In 2012 stelde de Inspectie RWO Vlaams-Brabant vast dat de beklaagde de vergunningsplichtige handelingen op de percelen onverminderd voortzette en uit de bijgaande foto's blijkt dat er sedert 2009 bijkomend afval, materiaal en materieel werd opgeslagen. In 2013 werd vastgesteld dat er opnieuw bijkomend hopen grond op het terrein werden gestort.

Er is in deze omstandigheden geen sprake van het louter instandhouden van een wederrechtelijk toestand uit 2003 of vroeger, maar wel van nieuwe strafbare feiten, gepleegd in de geïncrimineerde periode.

In tegenstelling tot wat de beklaagde in conclusie aanvoert, is uitsluitend de strafbaarheid van het instandhouden van een bouwmisdrijf in ruimtelijk niet-kwetsbaar gebied opgeheven; ten onrechte en tegen de wettekst in, meent de beklaagde Van der Weyden dat ook het actief voortgezette gewoonlijk gebruik van een perceel voor de handelingen bedoeld in artikel 4.2.1.5°, a, VCRO, zonder daarbij de vergunningsplicht na te leven, niet langer strafbaar zou zijn.

8. Ondergeschikt werpt de beklaagde op dat het hof aan het Grondwettelijk Hof de prejudiciële vraag moet stellen of artikel 6.1.1, derde lid, VCRO de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt, door de strafbaarheid van het instandhouden van inbreuken op de bij artikel 4.2.1-15 VCRO ingestelde vergunningsplicht op te heffen, maar het voortzetten van diezelfde inbreuken wel nog strafbaar te stellen.

Het hof is – overeenkomstig artikel 26, § 2, derde lid van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof – niet gehouden deze vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof, nu artikel 6.1.1, derde lid, VCRO klaarblijkelijk noch het gelijkheidsbeginsel, noch het verbod op discriminatie schendt.

De regel dat de Belgen gelijk zijn voor de wet, die vervat is in artikel 10 van de Grondwet, en de regel van de niet-discriminatie in het genot van de aan de Belgen toegekende rechten en vrijheden, die vervat is in artikel 11 van de Grondwet, impliceren dat eenieder die zich in dezelfde toestand bevindt op dezelfde wijze wordt behandeld, maar sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover voor het criterium van dat onderscheid een objectieve en redelijke verantwoording bestaat.

De personen die een initiële inbreuk op de vergunningsplicht in stand houden, verkeren in een wezenlijk verschillende situatie dan personen die een misdrijf voortzetten en telkens nieuwe vergunningsplichtige handelingen stellen zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

De bedoeling van de decreetgever bij de regeling die nu in artikel 6.1.1, derde lid, VCRO is vervat, was een bouwmisdrijf niet langer te beschouwen als een voortdurend misdrijf en de strafbaarstelling van de instandhouding te schrappen (Parl. St., Vlaams

Parlement, 2002-2003, nr. 1566/7, p. 38); ingevolge deze regeling is het schuldig verzuim om aan de door een bouwmisdrijf veroorzaakte wederrechtelijke toestand een einde te maken, niet langer strafbaar.

Het is verantwoord dat de decreetgever niet dezelfde regeling heeft willen treffen voor de personen die wetens en willens telkens nieuwe bouwmisdrijven plegen, door vergunningsplichtige handelingen te stellen zonder voorafgaandelijk de vereiste stedenbouwkundige vergunning aan te vragen en te bekomen. De overheid moet kunnen blijven optreden tegen nieuwe strafbare inbreuken op de vergunningsplicht, ook al zijn ze gelijkaardig aan en de voortzetting van eerdere inbreuken door dezelfde dader. Het is dan ook verantwoord dat de decreetgever de strafbaarheid van het voortzetten van deze inbreuk, niet opgeheven heeft.

9. De beklaagde moet tot het inzicht worden gebracht dat hij door zijn activiteiten op het terrein ernstige visuele hinder veroorzaakt en ook de omgeving in ernstige mate belast, door hinder voor de omwonenden.

Een geldboete zoals hierna bepaald, is aangepast aan de ernst van de feiten en de persoonlijkheid van de beklaagde die geen lessen heeft getrokken uit een eerdere correctionele veroordeling.

10. De beklaagde is gehouden tot het betalen van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met vijftig opdecimen en zo gebracht op 150 euro, als bijdrage voor het Bijzonder Fonds voor hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders, tot een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro en tot de kosten van de strafvordering, die alle gemaakt zijn ter opsporing en vervolging van de bewezen gebleven misdrijven, uitgenomen de kosten van de op 10 februari 2014 betekende dagvaarding.

Over de herstellvordering.

11. De herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur strekt ertoe dat de beklaagde zou worden veroordeeld tot het staken van het gebruik dat hij momenteel van de gronden maakt, het volledig verwijderen op het terrein – en ook uit de serres – van alle materiaal, materieel, afval en voertuigen en het verwijderen van de alle verhardingen van de percelen en het inzaaien van deze plaatsen met teelaarde.

De herstellvordering is ingesteld per brief aan de procureur des Konings van 13 maart 2014. De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid heeft op 20 februari 2014 positief advies verleend.

12. De herstellvordering is ontvankelijk in zoverre ze gesteund is op de feiten van de bewezen telastlegging A. Telastlegging A betreft geen misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, zodat in principe krachtens artikel 6.1.41, § 1, 2° VCRO de herstelmaatregel bestaat in de betaling van een meerwaarde.

Uit de hierna aangehaalde motieven van de herstellvordering, die steunen op een opvatting van de goede ruimtelijke ordening die redelijk is, blijkt evenwel dat de plaatselijke ordening kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad door enkel de betaling van een meerwaarde op te leggen en dat ook bouw- of aanpassingswerken niet zouden volstaan om de plaatselijke ordening te herstellen. Deze motieven zijn de volgende:

"De percelen zijn gelegen langs de te De is een straat met een residentieel karakter met woningen in open bebouwing en een open achtergelegen landschap. De straat wordt gekenmerkt door eengezinswoningen in open verband zonder aanwezigheid van andere bedrijvigheid. Een nevenbestemming is enkel toelaatbaar binnen een residentiële omgeving indien de omliggende bewoners geen hinder ondervinden van de activiteit die deze nevenbestemming met zich meebrengt. De huidige bedrijvigheid zorgt er echter voor dat het esthetische en landelijke karakter van de omgeving ernstig verstoord wordt. De inbreuken overschrijden de draagkracht van de omgeving en zijn niet-inpasbaar op zijn huidige plaats.

De plaatsing van allerhande materialen, materieel, afval en voertuigen direct aansluitend bij de tuinen is te sterk afwijkend van de gebruikelijke invulling van een tuinzone. Het op- en afladen van containers en de daarmee gepaard gaande overlast en geluidshinder werkt storend voor de aanpalende bewoners en zorgt ook voor een ernstige visuele hinder. De druk op de omliggende percelen wordt te groot.

De gronden en de serres worden gebruikt door een persoon die zich bezighoudt met het verhuren van containers en dienen voor de opslag van allerhande materialen, materieel, afval en voertuigen (zie foto's gevoegd bij het proces-verbaal). De opslag van deze goederen en het parkeren van voertuigen onttrekt de grond en de serres aan hun eigenlijke bestemming en veroorzaakt een ernstige visuele - en geluidshinder voor de omwonenden in deze woonwijk. Het is ruimtelijk onverantwoord om deze activiteiten af te wentelen op een gebied dat voor het overige nog zijn open karakter behouden heeft.

De betrokken perceel zijn tot slot eveneens gelegen in effectief overstromingsgevoelig gebied. Door het gebruiken van de percelen voor het stockeren van onder meer grond en ander afval, en door de aangelegde verhardingen wordt de problematiek doorgeschoven naar de aanpalende woningen langs de

De geverbaliseerde activiteiten oefenen zodoende een nefast effect uit in deze omgeving. Deze aantasting kan niet, minstens niet manifest, worden opgeheven door het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken omwille van volgende reden(en):

Er is geen voorafgaande stedenbouwkundige vergunning waaraan de illegale situatie kan aangepast worden. Bovendien dient een slechts gedeeltelijke verwijdering van de materialen, materieel, afval en voertuigen de plaatselijke ruimtelijke ordening niet."

In die omstandigheden beveelt het hof het hierna omschreven herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

13. Overeenkomstig artikel 6.1.46, eerste lid, VCRO worden zowel de stedenbouwkundige inspecteur als het college van burgemeester en schepenen gemachtigd ambtshalve in de uitvoering ervan te voorzien.

14. De gewestelijk stedenbouwkundige inspecteur vordert dat het hof een dwangsom zou opleggen.

Er zijn redenen om aan te nemen dat de heer _____ die ook al een stakingsbevel naast zich heeft neergelegd, niet vrijwillig zal overgaan tot het bevolen herstel. De op te leggen dwangsom moet hem ertoe aanzetten het rechterlijk bevel effectief uit te voeren of te doen uitvoeren binnen de in functie van de omvang van het herstel hierna bepaalde termijn.

15. De termijn van zes maanden voor de uitvoering van het herstel komt gepast voor, rekening houdend met de aard van de kwestieuze uit te voeren werken.

**OM DEZE REDENEN,
HET HOF,**

RECHTSPREKEND NA TEGENSPRAAK;

Gelet op de volgende wetsbepalingen alsook de artikelen :

- 11, 12, 14, 16, 24, 31 tot 37 en 41 van de Wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken.
- 7, 38 en 40 van het Strafwetboek;
- 210, 211 en 211bis van het Wetboek van Strafvordering,
- 6.1.46 en 6.2.2 derde lid van de Vlaamse Codex ruimtelijke Ordening;
- 84 Hypotheekwet;

Doet het bestreden vonnis te niet en, opnieuw rechtsprekend;

Spreekt beklaagde vrij van de feiten van de telastleggingen :
- A.1 van de op 10 januari 2014 betekende dagvaarding en
- C van de op 30 maart 2015 betekende dagvaarding;

Stelt vast dat de feiten van de telastleggingen A.2 en B van de op 10 januari 2014 betekende dagvaarding respectievelijk vervat zijn in telastlegging A en zich vereenzelvigen met telastlegging B van de op 30 maart 2015 betekende dagvaarding en dat de telastleggingen A.2 en B van de op 10 januari 2014 betekende dagvaarding derhalve zonder voorwerp zijn;

Verklaart de strafvordering wegens de feiten van telastlegging B van de op 30 maart 2015 betekende dagvaarding niet ontvankelijk;

Met eenparige stemmen, veroordeelt de beklaagde wegens de feiten van telastlegging A van de op 30 maart 2015 betekende dagvaarding tot :

een geldboete van 250 euro, vermeerderd met 50 opdecimen en zo gebracht op 1.500 euro, bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn te vervangen door een gevangenisstraf van 15 dagen;

Veroordeelt de beklaagde tot het betalen van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met vijftig opdecimen en zo gebracht op 150 euro, als bijdrage voor het Bijzonder Fonds voor hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

Veroordeelt de beklaagde overeenkomstig het koninklijk besluit van 28 december 1950 tot betaling van een geïndexeerde vergoeding van 51,20 euro;

Laat de kosten van de op 10 januari 2014 betekende dagvaarding, begroot op 32,55 euro, ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagde tot de overige kosten van de strafvordering, begroot op 35,80 euro in eerste aanleg en op 122,16 euro in graad van hoger beroep.

Over de herstellvordering

Veroordeelt de beklaagde met betrekking tot de percelen gelegen te , kadastraal gekend als (meer bepaald het gedeelte van het laatste perceel gelegen in het agrarisch gebied volgens het gewestplan) tot :

- het verwijderen van alle materiaal, materieel, afval en voertuigen van het terrein en uit de op het terrein aanwezige serres;
- het verwijderen van alle verhardingen van de percelen, deze plaatsen op te vullen met zuivere teelaarde en in te zaaien, teneinde ze een agrarische bestemming te geven,

dit alles binnen een termijn van zes maanden na de betekening van dit arrest, onder verbeurte van een dwangsom van 500 euro per dag vertraging, zonder dat een bijkomende termijn in de zin van artikel 1385*bis* van het Gerechtelijk Wetboek wordt toegekend;

Zegt voor recht dat de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zemst, in geval het arrest niet vrijwillig wordt uitgevoerd binnen voormelde termijn, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien overeenkomstig hetgeen bepaald is in artikel 6.1.46 VCRO;

Beveelt dat deze eindbeslissing op de kant van de overgeschreven dagvaarding ingeschreven wordt op de wijze bepaald in artikel 84 van de hypotheekwet;

Beveelt dat dit arrest zal worden ingeschreven in het register van de vergunningen van de gemeente Zemst overeenkomstig art. 6.2.2 derde lid VCRO.

Aldus gevonnist door :

- de heer G. De Coninck,
- de heer B. De Gryse,
- de heer F. Gillijns,

raadsheer, d.d. voorzitter,
raadsheer,
raadsheer,

magistraten van de 15de kamer van het hof van beroep te Brussel die aan de beraadslaging hebben deelgenomen en het beraad hebben beëindigd,

Gillijns

De Gryse

De Coninck

en uitgesproken door de voorzitter, de heer G. De Coninck, in openbare terechtzitting van **12 december 2016**, waar aanwezig waren :

- de heer G. De Coninck,
- de heer M. Verbelen,
- de heer T. Gillioen,

raadsheer, d.d. voorzitter,
advocaat-generaal,
griffier,

A handwritten signature consisting of a large, stylized loop followed by a horizontal line extending to the right.

Gillioen

A handwritten signature consisting of a large, stylized loop with a vertical line extending downwards from the center.

De Coninck